

hvem denne Kirke er ganske ligegyldig, eller at rene Fritænkere blive det, derfor kan jeg ikke blive staaende ved Bestemmelser, som paa intet Punkt sikre derimod. De Forslag, jeg i saa Henseende stillede i Udvalget, ere jo for saa vidt ikke noget nyt. Da jeg stillede dem, var jeg kommen til dem ved selv at tænke over Sagen, de ere senere komne frem fra saa mange andre og anderledes vægtige Sider, at de heldigvis ikke ere blot løse Tanker fra min Side, men at jeg kan støtte dem til alvorlige Mænds Betragtninger. Jeg foreslog for det første, at Valgretten først skal indtræde ved 30 Aars Alderen, for det andet, at vedkommende skal afgive en Erklæring om, at han vedkendte sig sin Daabspagt; der er den store Forskel paa dette og det, der er foreslaaet i Lovforslaget, at det er et Spørgsmaal, man ikke kan gaa uden om; det er — det indrømmer jeg — et alvorligt Spørgsmaal, og der er da ogsaa indvendt derimod, at den Slags alvorlige Spørgsmaal maa man ikke friste Folk til at besvare falsk. Jeg kan imidlertid ikke indrømme, at denne Indvending har den allermindste Vægt, thi den Slags alvorlige Spørgsmaal stilles jo saa ofte i Livet, og det skal og maa netop være et alvorligt Spørgsmaal, der her stilles. Vi stille det jo tilmed den Dag i Dag til rene Børn, og saaledes, at Forholdene gøre, at Børnene meget vanskelig eller nødig gaa uden om Besvarelsen af det. Her er derimod Tale om at stille det til fuldvoksne Mennesker, og saaledes, at de ved at lade være med at svare paa det, bare berøve sig en Valgret, som for dem ikke kan have nogen virkelig Betydning. Saa har man sagt, at det er et Spørgsmaal, som alvorlige Folk ville svare nej til, men som letsindige Folk rask væk ville svare ja til. Hvad det første angaar, ja saa har det jo dette ganske tilfælles med Spørgsmaalet i Udvalgets Ændringsforslag, at der maa ogsaa ofte alvorlige Folk ganske naturligt svare: jeg har ikke Adgang til Kirkens Goder. Man vil kunne træffe alvorlige Folk, som ikke tør svare ja, men dog ikke naar de i Alvor have sluttet sig til den lutherske Kirke; og hvad det angaar, at letsindige Folk ville svare ja paa det, saa vil det maaske kunne ske, men det vil være saa meget udelukket, som det overhovedet kan udelukkes, for det første derigennem, at dette Spørgsmaal jo først skal stilles i den modne Alder, hvad jeg lægger betydelig Vægt paa, og for det andet derigennem, at det stilles til Kvinder saavel som til Mænd. Det er noget, som Mand og Kone alvorlig ville

lægge hinanden paa Sinde, naar det Spørgsmaal stilles, om de virkelig kunne svare ja paa det. Derpaa lægger jeg ogsaa megen Vægt ligesom i det hele taget paa, at Kvinderne faa den fulde Valgret. Jeg har ikke heller nogen Betænkelighed ved at gifte Kvinder ogsaa faa Valgret. Jeg lægger tværtimod Vægt paa, at det sker. Man har fra forskellige Sider sagt, at det vilde fremkalde Kiv i Familieme, men den Kiv, der kommer deraf, vil ganske sikkert ikke være af det onde. Det er med alt det selvfølgelig ikke udelukket, at et saadant Spørgsmaal kan blive besvaret letsindig, men jeg tror ikke, at det vil være Reglen, hvad det derimod vil efter de andre Forslag.

I øvrigt lægger jeg endnu mere Vægt paa de Betingelser, man stiller med Hensyn til Valgbarheden. I saa Henseende har jeg i Udvalget stillet et Forslag, som til Dels falder sammen med et af det ærede Medlem for Vinderup (Svendson) stillet Forslag, og som skulde gaa ud paa, at de vedkommende skulle afgive en Erklæring om, at de ville udføre det dem betroede Hverv, overensstemmende med Lovgivningen og vor Folkekirkes Lære, som den er bestemt i Luthers lille Katekismus. Det, som forlanges i Lovforslaget, og som ogsaa er fastholdt af Udvalget, er, at de skulle afgive et Løfte om, at de ville udføre deres Hverv i Overensstemmelse med Lovgivningen og den danske Folkekirkes Forskrifter. Det er jo imidlertid ganske sikkert saaledes, at maaske 1 pCt. af dem, hvem dette Spørgsmaal stilles til, vil vide, hvad det drejer sig om. De teologiske Kandidater ville vide det, men dermed ogsaa omtrent Basta. Vilde vi stille det Spørgsmaal her i Salen, antager jeg, at de ærede Medlemmer for Kalundborg (Krabbe) og Verving (Holm), og maaske jeg kunde nævne et enkelt til, og saa den ærede Kultusminister vilde kunne sige, hvad Folkekirkes Forskrifter drejer sig om, men jeg er vis paa, at vilde vi alvorlig spørge alle de andre Medlemmer, vilde de komme til at sige Pas. Et saadant Spørgsmaal er der sandelig ikke Mening i, hvis det skal være andet end ren Humbug, hvad det derfor ogsaa baade kan og vil blive. Derimod ved enhver, hvad der forstaas ved Folkekirkes Lære, som den er bestemt i Luthers lille Katekismus. Ogsaa der vil der ganske vist kunne blive Tale om, at alvorlige kristne Folk ikke ville kunne svare ja, men enhver, som hører til vor evangelisk-lutherske Folkekirke, vil kunne svare ja. — Det er disse Bestemmelser,